

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2018. szeptember 6. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A csődbüntett miatt **I. r. vádlott** és társa ellen indított büntető ügyben a Debreceni Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2018. január 18. napján kihirdetett/21. számú ítéletének a fellebbezéssel érintett **II. r. vádlottra** vonatkozó részét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Debreceni Járásbíróság **II. r. vádlottat** a/172. számú, 2016. január 29. napján kihirdetett ítéletével bűnösnek mondta ki 1 rb. csődbüntettben [1978. évi IV. törvény 290. § (1) bekezdés d/ pont] és ezért 7 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 1 évi próbaidőre felfüggesztette, a vádlottat előzetes mentesítésben részesítette, a bejelentett polgári jogi igényeket elutasította, s az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből **II. r. vádlottat** 117 973 forint megfizetésére kötelezte.

A járásbíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, a szabadságvesztés büntetés tartamának lényeges felemelése, a végrehajtás felfüggesztésének mellőzése, mellékbüntetésként közügyektől eltiltás kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, míg **II. r. vádlott** a védője felmentésért fellebbeztek.

A Debreceni Törvényszék, mint másodfokú bíróság a járásbíróság ítéletét az/21. számú, 2018. január 4. napján megtartott tárgyalás alapján hozott és 2018. január 18. napján kihirdetett ítéletével megváltoztatta, s **II. r. vádlott** vonatkozásában azt hatályon kívül helyezte, a vele szemben csődbüntett miatt indult büntetőeljárást elévülés okából megszüntette, a bűnügyi költség megfizetésére való kötelezését mellőzte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére az elévülés okából hozott eljárást megszüntető rendelkezés hatályon kívül helyezése, és a vádlott terhére büntetőjogi jogkövetkezmények alkalmazása, az 1978. évi IV. törvény 290. § (1) bekezdés d/ pontjában meghatározott csődbüntettben való bűnössége megállapítása, és vele szemben felfüggesztett börtönbüntetés kiszabása, valamint a terhére eső bűnügyi költség viselésére kötelezés céljából fellebbezett. **II. r. vádlott** és a védője az ítéletet tudomásul vették.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség az ügyészi másodfellebbezést módosítással tartotta fenn, az átiratában indítványozta, hogy a Debreceni Ítéltábla **II. r. vádlott** tekintetében hozott megalapozatlan, és a büntető anyagi jogszabályok megsértésével született másodfokú ítéletét helyezze hatályon kívül, és a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására, melyre adjon iránymutatást.

Az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy mind az első, mind a másodfokú bíróság az 1998. évi XIX. törvény alkalmazásával folytatta le az eljárást. A másodfokú bíróság ítéletének kihirdetését

követően - 2018. július 1-én - azonban hatályba lépett az új büntetőeljárási törvény, a 2017. évi CX. törvény (a továbbiakban Be.) melynek 868. § (1) bekezdése kimondja, hogy e törvény rendelkezéseit „... a hatályba lépésekor folyamatban lévő büntető eljárásokban is alkalmazni kell”, továbbá kiemeli az ítéletábra e törvény 870. § (1) bekezdésében foglaltakat is, mely szerint: „Az e törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.”.

Az ítéletábra megállapította, hogy az ügyészi fellebbezés mind az 1998. évi XIX. törvény 386. § (1) bekezdés c/ pontja, mind a Be. 615. § (2) bekezdés b/ pontja értelmében joghatályos, az megnyitja a harmadfokú felülbírálat lehetőségét, melyekre figyelemmel annak elbírálására a Be. 620. § (1) bekezdése értelmében nyilvános ülést tűzött. A nyilvános ülésen jelenlévő ügyész az átiratában foglaltakat fenntartotta, melynek lényege szerint a másodfokú bíróság az elévülés kezdő időpontját helytelenül határozta meg 2003. december 1. napjában, másrészt a II. r. vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetési időpontja 2003. december 1. napjában való meghatározásának helytálló volta esetében is a II. r. vádlott terhére rótt cselekmények miatt az eljárás megindítása az elévülés határidejét legkorábban 2008. augusztus 11. napján megszakította. **II. r. vádlott**, valamint a védője a másodfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését és az elsőfokú- és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett [Be. 618. § (1) bekezdés a/aa, illetve b/ pontok]. Ezen felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy mindkét fokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a büntetőeljárást. A másodfokú bíróság helyesen észlelte, hogy „az elsőfokú bíróság iratanyagából, de az ítélet indokolásából sem tűnik ki, hogy az elsőfokú bíróság vizsgálta-e jelen ügyben az elévülés kérdését” (ítélet 4. oldal 4. bekezdés). E körben a másodfokú bíróság azt rögzítette, hogy **II. r. vádlott** 2003. december 1. napján tanúsította azt az utolsó magatartást, mely hozzájárult a **gazdálkodó szervezet neve** vagyonvesztéséhez, és ezáltal a hitelezők részbeni kielégítése megghiúsításához, és ezen időponttól kezdődően az 5 éves elévülési időn belül nem került sor olyan eljárási cselekmény foganatosítására, amely az elévülést félbeszakította volna. A másodfokú bíróság ezen, jelen ügyben releváns megállapításainak kiegészítést sem igénylő részletes és törvényes indokát adta. Nem tévedett akkor, amikor a bűncselekmény befejezettségét a vagyonvesztést eredményező utolsó ügyletkötés időpontjában határozta meg, és akkor sem, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy 2008. december 1. napjával bezárólag nem került sor olyan eljárási cselekmény foganatosítására, melynek ténybeli alapja, irányultsága a II. r. vádlottnak a **gazdálkodó szervezet neve** fizetéseképtelensége bekövetkezésében, hitelezői kielégítésének megghiúsításában játszott szerepe tisztázására irányult volna, tehát a II. r. vádlott személyét érintve a későbbi vád tárgyává tett cselekmény felderítését szolgálta volna. Ilyen érdemi eljárási cselekményre kizárólag a 2008. december 1-jei időpontot követően került sor (másodfokú bíróság ítéletének 7. oldal 2. bekezdése).

Az ítéletábra nem osztja viszont a másodfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint **II. r. vádlott** 2009. március 31. napján történt tanúkihallgatása már elévülést félbeszakító eljárási cselekményként lenne értékelhető. Az elévülés félbeszakadását olyan eljárási cselekmény eredményezheti, amelyet az elkövető ellen, az általa elkövetett bűncselekmény miatt foganatosítanak. A tisztességes eljárás alkotmányos alapelveibe ütközne, ha a majdani gyanúsítottat tanúként hallgatják ki, majd a tőle így nyert „bizonyítékokat” felhasználnák ellene úgy is, mint a bűncselekményének elévülését félbeszakító hivatalos esemény. Az ügyben tehát az elévülést a szakértő kirendelése és **II. r. vádlott** gyanúsítottkénti kihallgatása szakíthatta csak meg.

Mivel a másodfokú bíróság érdemi döntése helyes, és az az ellen bejelentett ügyészi fellebbezés alaptalan, az ítélőtábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

Debrecen, 2018. szeptember 6.

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Szabó József sk. előadó bíró,
Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék:

A Debreceni Törvényszék/21. számú ítélete az ítélőtábla végzésével **II. r. vádlott** vonatkozásában is jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2018. szeptember 6.

. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

-kiadó-